

LEGIE

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

František
KOTLETA

Ulice Kulišská střela
délka 27min.

**MRTVÁ
SCHRÁNKA**

**KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ**

LEGGIE

**MRTVÁ
SCHRÁNKA**

Kristýna
SNĚGONOVÁ

LEGIE

**MRTVÁ
SCHRÁNKA**

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2022

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2022

Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2022

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0101-5 (print)

ISBN 978-80-278-1265-3 (ePub)

ISBN 978-80-278-1266-0 (mobi)

ISBN 978-80-278-1267-7 (pdf)

*Všem čtenářům, bez jejichž podpory
by se nám Legie nikdy
nepsala tak dobře.*

V jedné předaleké galaxii...

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotал, ale jemu se podařilo aspoň získat starou

nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, mimozemšťankou Agou, italským veteránem Giuseppem, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, a polskou profesorkou Dankou Krasiński. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám. Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není všem dnům konec a lidé konečkonců vždycky dokázali překvapit.

Návrat ztraceného syna

Seznam přání, který po sobě nechal Alois Vodička, pilot a technik svobodné lodi Kraksna, nebyl hlavním důvodem k návratu domů. Rád bych řekl, že přání kohokoliv z nás mají přednost před vším ostatním, natož když jsou poslední – ale nebyl. Už jen představa, že se vrátíme na podrobenou planetu, byla šílená, nebezpečná, a především s koncem, co obnášel spíš namletí do separátu než cokoli jiného. A kdyby nebylo mrtvé schránky plukovníka Batisty, která tam byla schovaná a kterou jsme potřebovali, dlouho bych nad takovým podnikem váhal.

Společenství Zemi obsadilo a zohavilo a mohl jsem jen hádat jak, na základě toho, co jsem viděl na ostatních podmaněných planetách. Netušil jsem, kdo na ní zůstal. Otroci jako ti, co umírali na Základně zmaru? Kolaboranti, kterým bylo jedno, jestli slouží nacistickému režimu, nebo zrudám z druhého konce vesmíru, jen když to obnáší možnost vyšplhat po společenském žebříčku aspoň o pár příček nad odsouzence k smrti? Ani jedno z toho nepředstavovalo moc lákavé vyhlídky.

Po úspěchu na Ohmu jsem prožil doslova pár hodin radosti – i když ta spíš nesouvisela s mým novým, a hlavně neplánovaným stavem – a pocitu, že se karta možná obrací. O to studenější byla sprcha, kterou jsem dostal vzápětí.

Už když jsme s Agou přistávali na Kraksně, se mi zdálo, že je něco špatně. Jako by nákladní loď byla jen skoro dokonalá kopie té původní. Skoro, protože jí něco chybělo.

To něco byl Vodička.

Jeho smrt mi oznámila profesorka, která s Gerasimem na Kraksnu dorazila před námi. Když už se to muselo stát, byl jsem rád, že to nechal na ní. Giuseppe zatím neopustil ošetřovnu a Amanda se starala o chod lodi. Možná jí to pomáhalo nepodlehnout žalu, ale i kdyby ne, nikoho jiného jsme neměli. Protože nás v posádce bylo pět a půl, zastupitelnost nebyla naší silnou stránkou, a teprve když mi Danka řekla, že novým pilotem je Amanda, naplno jsem ocenil Vodičkovu prozíravost.

Vždycky jsem si myslel, že se v kokpitu snaží Španělku jen zabavit, protože prohrál sázku o to, kdo se o ni bude starat, aby měla co nejméně času cpát si šroubky do nosu a hrát Baf!, které spočívalo v přepadávání lidí v nejnevhodnějších chvílích, zpravidla ve sprchách. Dokud jsem to sám nezažil, nenapadlo mě, že může

být něco horšího než Amandin zvyk vyhledávat společnost v jakoukoliv denní i noční dobu. Ale vzhledem k tomu, že Baf! doprovázel stejnoslovný výkřik, probouzelo ve mně takovou hrůzu, že jsem v zájmu zkrácení času na močení začínal skoro už na chodbě.

Byl jsem vděčný, že si dědek vzal Amandu na starost, ale nikdy mě nenapadlo, že by jí během společně stráveného času dokázal předat technické znalosti nad rámec složení tranzistorového spínače z merkuru. Ostatně i vštípit jí základní hygienické návyky bylo na našem seznamu úkolů hned po porážce Společenství a obojí se zdálo dalece překonávat naše možnosti.

Jasně, když jsme se sešli nad Giuseppeho těstovinami a Amanda se zrovna někde houpala na kabelech jako na liánách, tvrdil Vodička, že se v útrobách lodi brzo vyzná líp než on, ale bral jsem to jako neškodný projev *rodičovské pýchy*, a dokonce i profesorka, která jinak trvala na tom, aby Amanda dohnala své vinou únosu zanedbané vzdělání, se jen shovívavě usmívala. Ale jak se zdálo, pletli jsme se oba – dědek vychovával ze Španělky svého nástupce, a ačkoliv ten proces nedokončil, Amanda zaujala jeho místo bez obav, aspoň tedy těch vlastních.

Nicméně bylo dobře, že jsem na Kraksnu dorazil až ve chvíli, kdy už okupovala kokpit,

protože jinak bych na Vodičkovu místo navrhl spíš Agu.

Všechny novinky, a že jich nebylo málo, zahalil stín dědkovy smrti. Ještě mě nepřestala pronásledovat ta Bohdanova, a už jsem ztratil dalšího člověka, na kterém mi záleželo a bez něhož bych se nikdy nedostal tak daleko. A že to bylo sakra daleko – nedlouho od útěku ze Základny zmaru jsem byl Kapitán Boučač, velitel svobodné lidské lodi, hlava Černé hordy, i když zatím jen imaginární, a ženatý muž.

Měl jsem za to, že o mém nečekaném svazku není potřeba mluvit s ostatními – dobře, jmenovitě s Gerasimem –, ale byla to Aga, kdo tu informaci vložil do odpovědi na otázku, co se vlastně stalo. Nepochyboval jsem, že pro žádnou chanu nejsem zase taková partie, aby se mnou chlubila, ale vzhledem k tomu, jak důležitá pro ni byla kor-fa, snad považovala za nutné zmínit se zbytku posádky i o bor-fě.

„To znamená, že sis našel holku?“ ujistil se Gerasim.

„Bor-fa je vysoce posvátný akt Ažina druhu,“ zastal jsem se chany.

„Ten náš má taky takové akty,“ Rus významně zamrkal, „takže pro to mám pochopení. I když mě trochu překvapil tvůj vkus, Nataša přece jen...“

„Ztratila hlavu,“ přerušil jsem ho.

„To se jí nepodobá.“

„Hodně se změnila, věř mi.“

Nepochopil, jak doslova to myslím, a úkosem se podíval na chanu. „Aga je pěkná kůstka, o tom žádná...“

Ještěrka temně zavrčela.

„Ale i když se mívá rádo to, co se škádlívá, nečekal bych...“, Gerasim se zarazil. „Moment! *Museli* jste se brát?“

Vzpomněl jsem si na náš souboj v aréně a hrozbu smrti, která nad námi visela. Na to, že jsem ji vyzval na bor-fu jen proto, abych si zachránil život, a ona mi ji dovolila naplnit, aby si po porážce zachránila ten svůj. I na to, že to mezi námi něco změnilo, jakkoliv křehké to zatím bylo.

„Jo. Vlastně jo.“ Usmál jsem se nad Rusovou neomaleností. „Ale nelitujeme ničeho.“

„Mluv za sebe, Moravče,“ zavrčela Aga a pak se otočila na Gerasima. „A ty radši nemluv vůbec.“

Gerasim by navzdory té instrukci bezpochyby pokračoval v rozborech mého manželství a chani-na předpokládaného požehnaného stavu, kdyby profesorka nezačala o Vodičkovi. Prvotní šok už u ní pominul, ale přesto se neubránila slzám, když popisovala, co se stalo.

Na okamžik jako by se všechno zastavilo. Já, Kraksna, celý vesmír. Naše první smrt, první smrt člena mé svobodné posádky.

Alois Vodička.

Dědek.

„Kde je tělo?“ zeptal jsem se přiškrceně.

Profesorka zavrtěla hlavou. „Jediné, co po něm zůstalo...“

Rus mi podal lístek: „... je tohle.“

Přeběhl jsem očima po prvních řádcích a překvapeně zvedl hlavu.

Gerasim pokrčil rameny. „Já česky neumím, ale Danka mi řekla, že je to něco jako...“

„Seznam přání,“ doplnila profesorka rozechvěle. Slzy si otřela kapesníkem s monogramem, jedním z těch, co jí Vodička vytiskl, když se nad Namathé poprvé nalodila na Kraksnu. „Aspoň pokud jsem to správně pochopila.“

Byl jsem si jistý, že ano. Ačkoliv jsem si nedokázal představit, jak si ta přání dědek chtěl splnit. V případě většiny z nich to bylo... no, ve světě po invazi v podstatě nemožné. I tak jsem lístek schoval do kapsy a vydal se na ošetrovnu. Gerasim ani profesorka nebyli u toho, když Vodička umíral, a přestože jim Amanda řekla všechno, co věděla, měl jsem pocit, že jako kapitán a Vodičkův přítel bych měl něco říct Giuseppemu. Ale netušil jsem co, a asi i proto jsem byl rád, že Ital zrovna spí nebo možná spánek jen předstírá.

S Amandou jsem ale nemluvit nemohl, už proto, že měla v rukou životy nás všech.

Našel jsem ji na můstku, v křesle, v němž obvykle sedával Vodička, a na moment jsem si byl jistý, že se tam nad ovládacím pultem Kraksny hrbí on, snad že na sobě měla neobvyklé množství šatstva. Potom jsem si ale všiml řetězu barevných světýlek nalepeného nad monitory a neumělé kresby přilepené na hranu pultu. Byli jsme na ní všichni, jednoznačně jí však dominoval Vodička se srdíčky kolem hlavy a Aga s duhou místo ocasu, takže nebylo těžké uhodnout, kdo z posádky je Amandinu srdci nejbližší. Nebral jsem si to osobně, přece jen jsem s ní netrávil ani z poloviny tolik času jako dědek a nedovolil jsem jí projet se mi na zádech jako chana.

„Ahoj, Amando,“ pozdravil jsem potichu.

Otočila se na mě. „Ahoj, kapitáne.“

Nebylo to zase tak dlouho, co se ztratila, ale zdálo se mi, že od chvíle, kdy jsme se viděli naposledy, dospěla. Podle profesorky se pohybovala v lesích, a slunce a vzduch jí prospěly – navzdory smutku působila zdravěji než za celou dobu, co jsem ji znal. Rostla z ní krásná žena, možná o to víc, že už si svou dospělost uvědomovala. Nejspíš nepřestala milovat jednorožce, stále měla problém se společenskými konvencemi týkajícími se nahoty a vrchol zábavy pro ni představovala Gerasimova schopnost olíznout si vlastní loket,

ale přežila bez nás na neznámé planetě a místo čekání na záchranu sama zachraňovala. Stát se nadějí druhých, to člověka změní.

Posadil jsem se do volného křesla vedle ní, tam, kde většinou sedávala ona, dokud byl Vodička naživu. „Jsem rád, že jsi v pořádku.“

„Živá,“ opravila mě Amanda, „ale je mi smutno.“

„Mně taky.“

Chvíli jsme mlčeli.

Okolo Kraksny se rozprostíral vesmír a já si v něm snad poprvé připadal úplně ztracený. Invaže na Zemi, Bohdanova smrt, zmar na Namathé, ztráta Jednotykadláka a útok na Karchemiš... a teď i Vodička. Najednou se mi toho všeho zdálo moc.

„Vím, jak velkou cenu jsme zaplatili, ale jsem na tebe hrdý,“ řekl jsem nakonec.

Španělka ukázala na ovládací pult. „Umím řídit loď a vím i to, jak se učit dál. Mám přístup do databáze s rutašskými znalostmi.“

„Vážně?“

„Rutašové jsou obrovští pavouci.“

„Já vím.“

„Oni taky čůrají na zem.“

Amandina schopnost projevit se v jednom rozhovoru jako zdatná vesmírná pilotka i primitiveček s nevyrovnanými hygienickými návyky

mě nepřestávala udivovat. Ta bizarní slova mě ale zachránila před pádem do sebelítosti.

Naklonil jsem se k ní, jako by to, co jsem se chystal vyslovit, nesmělo zaznít nahlas. I mně samotnému to připadalo jako tabu – něco, o čem se ve slušné, a dokonce ani v té naší společnosti nemluví, něco, co by rozumného člověka nikdy nenapadlo. „Chtěl bych letět na Zemi.“

Španělka se na mě podívala, jako by si nebyla jistá, jak vážně to myslím. „Já taky. Spoustu věcí už o ní vím, ale nikdy jsem je neviděla. Nebo si to aspoň myslím.“

„Věci, které tam jsou teď, bys asi ani...“ začal jsem, ale při pohledu na Amandin opatrný úsměv, možná první od návratu na Kraksnu, jsem si zbytek slov nechal pro sebe.

Ze Země ji unesli jako dítě, a pokud si vůbec něco pamatovala, moc toho po letech strávených v kleci asi nezbylo. Báł jsem se, že se planeta, na kterou si možná vzpomínala nebo o níž jí vyprávěl Vodička, změnila k nepoznání. Nic z toho, co jsem si představoval, by si cestovní kancelář *Do nekonečna a ještě dál* do prospektu nenapsala a líbit se to nemohlo ani Španělce s tak pochybným vkusem.

„Musím tam něco důležitého vyzvednout. A taky bych chtěl splnit Vodičkova přání, tam na Zemi,“ zašeptal jsem.

Právě tam schoval plukovník Batista mrtvou schránku, jejímž prostřednictvím jsme se mohli spojit s jeho Pozemskými legiemi. Museli jsme se tam vydat, aspoň pokud jsme do smrti, jež mohla nastat rychleji, než by se nám líbilo, nechtěli bloumat vesmírem, sem tam uškodit Společenství a snít o tom, že se domů jednou vrátíme jinak než jako hledaní otroci. A když už tam budeme, proč si díky Vodičkovi a jeho přáním nepřipomenout, jaké to bylo, než jsme se jimi stali?

Amanda pomalu kývla, jako by chtěla, abych pochopil, že i ona bere jeho ušmudlaný papírek vážně. Ani mrtvá schránka pro ni neznamenal tolik jako možnost pro něj ještě něco udělat. „Já taky. Víím, jak se tam vrátit, a kvůli tomuhle nás tam vezmu.“

Expedice Alois 84

Interní vtip, který jsem vložil do názvu naší mise, nikdo z posádky nepochopil. Danka Krasiňski sice jakous takous představu o československé popkultuře z časů socialismu měla, ale když jsem na tabuli v zasedací místnosti napsal „Expedice Alois 84“, jen rozechvěle zašeptala, že Vodička působil mladší.

Poklepal jsem na tabuli. „Neviděla jste *Návštěvníky*?“

„Tu francouzskou komedii ze středověku?“ zapátral v paměti Gerasim. „Tak starý se mi nezdál.“

„Ne, ten seriál, ve kterém...“ Povzdechl jsem si. „To je jedno.“

Rozhodl jsem se svolat poradu a přečíst Vodičkův seznam. Vzhledem k povaze některých přání by možná bylo lepší to udělat až na Zemi, ale bál jsem se, že kdybych v jejich plnění selhal, ostatní by v misi nemohli pokračovat. Potřeboval jsem, aby Vodičkova přání slyšeli a pochopili.

I když pár z nich jsem možná nepochopil ani já.

Po pár týdnech, kdy se aklimatizovala v pilotním křesle, nás Amanda zavedla k uzlu, který nám mohl cestu na Zemi podstatně zkrátit. Za tu dobu jsme se s Vodičkovou smrtí sice nesrovnali, ale na jeho nepřítomnost jsme si zvykli. Už jsem ho nehledal na můstku Kraksny, a když začalo potrubí na druhém poschodí vydávat obskurní zvuky, musel jsem si s tím poradit s Gerasimovou pomocí.

Trvalo nám to sice dvakrát tak dlouho a většinu času jsem byl odsouzen poslouchat něco, co asi považoval za vtipné poznámky na téma mého manželství, ale nakonec se nám z nepravidelného klepání, z něhož mi naskakovala husí kůže i na místech, kde jsem žádnou kůži neměl, povedlo udělat rytmický zvuk. Gerasim to považoval za úspěch, a protože už jsem měl dost jeho otázek na Ažinu matku – „Neblázni, kápo, měl bys vědět, co tě za sto dvacet let čeká!“ –, ukončili jsme opravu se ctí a tichou dohodou, že se budeme druhému poschodí vyhýbat.

Španělka by nám s tím bezpochyby pomohla. Vodička totiž opravdu myslel na všechno a záznamy, které mu do hlavy nalili rutašové, připravil i pro Amandu. Když si na hlavu nasadila cosi, co připomínalo čepici se snímacími elektrodami při vyšetření elektroencefalografem, pokusil jsem se ji zastavit. Ne že bychom neocenili pilota